

náhledům potřebou určitých vrstev obyvatelstva. Že není lih předmětem výživy a vůbec potřeby nutné, jest rovněž lhostejno, neboť zákon o trestání válečné lichvy vztahuje se, jak patrně z definice § 1, na předměty potřeby, nikoli tedy jen na předměty potřeby nezbytné čili nutné. Oproti námitce, že zákon chrání pouze takové předměty, jichž jest nedostatek, lihu však že byl na Opavsku dostatek, sluší poukázati k tomu, že rozhodovací důvody rozsudku zdůrazňují a tedy výslovně zjišťují nedostatek lihu jako pohnutku jednání obou obžalovaných, námitka je však i právně bezpodstatná, neboť předmětem ochrany dle zákona o trestání válečné lichvy jsou zásadně všechny předměty potřeby bez ohledu na jich nedostatek či dostatek, který ostatně bývá zpravidla místně ohraničený a časově přechodný, takže by se jím odpověď na otázku, zda jde o předmět potřeby, ani řídit nemohla. Proč by však měla býti pojetí lihu za předmět potřeby na překážku okolnost, že jím hospodaří stát, nebo, že trpí a podporuje jeho vývoz do ciziny a že naň konečně ukládá daň, je nepochopitelné, uváží-li se, že takovým opatřením státní správy podléhají také jiné předměty, sloužící mnohdy právě nejdůležitějším životním potřebám lidí, jako je tomu na př. při obilí a bramborech, které jsou státem zabaveny a hospodaření jimi vyhrazeno státu, při uhlí a cukru, jichž vývoz do ciziny stát podporuje a na něž konečně i daně ukládá, aniž by jeden či druhý z těchto zjevů zavdával příčiny k důvodným pochybnostem o povaze věcí oněch jako předmětů potřeby.

Čís. 312.

Odkázán-li trestný čin, patřící o sobě k příslušnosti soudu porotního, dle § 1 opatření stálého výboru Národního shromáždění ze dne 4. srpna 1920, čís. 480 sb. z. a n. k rozsouzení na sborový soud první stolice jako soud nalézací, činí lhůta k přípravě obhajoby (§ 221 tr. ř.) tři dny.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1920, Kr II. 361/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl již v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku zemského jakožto nalézacího soudu v Brně ze dne 13. listopadu 1920, jímž byli uznáni vinnými zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II. a) a 179 tr. z. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatečnou důvod čís. 3 § 281 tr. ř. shledává stížnost v tom, že obsílka ku hlavnímu přelíčení byla obžalovaným, pokud se týče jich obhájci proti předpisu § 221 tr. ř. doručena teprve 5 dní před hlavním přelíčením, ač se jedná o čin, přikázaný porotnímu soudu. Není správný názor stížností, že v tomto případě platí osmidenní lhůta přípravná, neboť tato lhůta platí dle § 221 tr. ř. jen tehdy, když se jedná o zločin, o němž má rozhodovati soud porotní; toho zde není, neboť zločin, o který jde, již dle návrhu, učiněného ve spisu obžalovacím, byl dle § 4 opatření stálého výboru Národního shromáždění čsl. republiky ze dne 4. srpna 1920 čís. 480 sb. z. a n. odkázán k rozsouzení zemskému jako nalézacímu soudu v Brně.